

saa at vi ere sikrede mod de idelige Overskridelser, de idelige Efterregninger for Gæld, der er løbet op under Virksomheden. De samme Synspunkter have selvfølgelig været ledende for den højtærede Kultusminister og sikkert ogsaa for Finansministeren. Det er lykkedes os ved Forhandling om Sagen at naa til en Ordning, som jeg tror er fyldestgørende. Med det Statsbidrag til Driften, 75,000 Kr., som er foreslaaet paa det oprindelige Finanslovsforslag, var det klart, at man ikke kunde komme igennem; i Virkeligheden havde ogsaa Institutionen ansøgt om det dobbelte Beløb, nemlig 150,000 Kr. Men da det paa det Tidspunkt, da Lovforslaget forelagdes, ikke var muligt at faa en betryggende Ordning, idet Forholdene ikke vare modne endnu, mente den daværende Kultusminister ikke at burde foreslaa en Forøgelse af det aarlige Driftstilskud, men kun en Forøgelse til Dækning af de Udgifter til Renter og Afdrag paa Laan, som ere nødvendige paa Grund af de store Byggeforetagender. Men det var, som sagt, klart ogsaa for den tidligere Kultusminister, at med 75,000 Kr. kunde man ikke komme igennem; men at yde det hele Beløb, som Institutionen har søgt om, 150,000 Kr., kunde der ikke ret vel være Tale om. Det var for stort et Beløb, særlig under de nuværende finansielle Forhold. Og der er da dels mellem Finansudvalget og Kultusministeren og dels mellem Kultusministeren og Institutionens Ledelse blevet ført en Række Forhandlinger, hvorved man er kommen til, at Ledelsen mener at kunne indrette sig saadan, at naar de faa en Forøgelse med 45,000 Kr., altsaa 30,000 Kr. mindre, end de oprindeligt havde ansøgt om, kunne de komme igennem. Ligeledes havde de ansøgt om 120,000 Kr. een Gang for alle til Dækning af den Gæld, som Samfundet efterhaanden havde paa-draget sig ved Driftsunderskuddet. Det var ogsaa alt for stort et Beløb, og der er ligeledes her opnaaet et Arrangement, nemlig det, at Samfundet ved Forbrug af sine egne Midler og ved ekstraordinære private Bidrag skaffer saa meget til Veje, at Gælden vil kunne ordnes, naar Staten yder et ekstraordinært Tilskud een Gang for alle af 20,000 Kr. Og endelig, hvad jeg lægger allermost Vægt paa, have vi faaet Tilsagn fra Ledelsen — her skal ikke nævnes Navne —, gaaende ud paa, at man fra den Side forpligter sig til, naar man faar det her foreslaaede Statstilskud, for en Periode af 5 Aar at undgaa Underskud og Gæld, som paa nogen Maade

skulle kunne falde Statskassen til Byrde. Med andre Ord, man forpligter sig til at komme ud af det med, hvad der her er bevilget. Hvis ikke det skulde være muligt, forpligter Ledelsen sig til selv at tilvejebringe det manglende. Og de Mænds Stilling, som staa i Spidsen, er saaledes, at de ere i Stand til at opfylde deres Løfter, ligesom de ganske sikkert ogsaa have Villie dertil. Vi maa derfor anse denne Ordning for at være den efter Omstændighederne heldigste og mest økonomiske. Naar vi bevilge det, her er foreslaaet, og naar det høje Ting yderligere vil vedtage et Forslag, som Kultusministeren agter at fremkomme med paa Tillægsbevillingsloven, om 20,000 Kr. een Gang for alle, ere vi sikre paa, at Anstalten vil kunne fortsætte sin Drift i samme Omfang som hidtil i 5 Aar, uden at der kommer yderligere Krav til Statskassen. Jeg skal da meget anbefale den her foreslaaede Forhøjelse af Bevillingen med 45,000 Kr.

Under Nr. 66 har Ministeren med Tilslutning af Udvalget foreslaaet at gøre Børnehjemskontoen kalkulatorisk. Som det ogsaa fremgaar af Bilaget under Nr. 69, have vi i Virkeligheden faste Regler for Understøttelserne til disse Hjem: „Hvert Hjem erholder 200 Kr. som fast Tilskud, dernæst tillægges der forlods Hjemmene 5 Kr. for hvert Barn, som modtager Skoleundervisning paa Hjemmet, hvorhos der er stillet et Beløb af 4,000 Kr. til Raadighed til Fordeling efter Ministeriets Skøn blandt Hjem, hvor særlige Forhold maatte gøre sig gældende. Resten af Bevillingen fordeles efter Børnetallet med indtil 30 Kr. pr. Barn.“ Nu har man i Hjemmene ønsket — og det Ønske har Udvalget delt —, at man kunde blive i Stand til at give hvert Hjem de fulde 30 Kr. pr. Barn, men det har ikke kunnet ske hidtil, fordi man ikke har haft Penge dertil. Vi have ment, at der ikke var nogen Risiko ved at gøre Bevillingen kalkulatorisk, naar man har faste Regler, saa at man ved, at der ikke kan finde nogen Vilkaarlighed Sted, og man opnaar da, at det ikke bliver saaledes, som det er nu, at Hjemmene i mange Tilfælde ikke vide, hvad de have at regne med. Det kommer an paa, hvorledes Forholdene stille sig, det er ikke til at beregne i Forvejen, hvor stort Tilskud hvert enkelt Hjem kan faa.

Vi have ment, at Børnehjælpssagen er en Sag, som ubetinget bør fremmes, og at mange Børnehjem virke mindre heldigt, end de vilde kunne gøre, fordi Midlerne ere for smaa og Forholdene altfor usikre.